

הַלְבוֹת סִנְהֶדְרִין פֶּרֶק יג

א. מי שנגמר דינו למיתה מוציאין אותו מבית דין, ואחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו, והסוס רחוק ממנו, והפרוז יוצא לפניו: פלוני יוצא להרג במיתה פלונית על שעבר על עברה פלונית במקום פלוני בזמן פלוני, ופלוני ופלוני עדיו מי שיודע לו זכות, יבוא וילמד. אמר אחד יש לי ללמד עליו זכות זה מניף בסודרין, וזה הרוכב על הסוס רץ ומחזיר את הנדון לבית דין. אם נמצא לו זכות, פוטרין אותו; ואם לאו, יחזור ויצא להריגה.

ב. אמר הוא עצמו, יש לי ללמד על עצמי זכות אף על פי שאין מממש בדבריו, מחזירין אותו פעם ראשונה ושניה: שמא מפני הפחד נסתתמו טענותיו; וכשיחזר לבית דין, תתישב דעתו ויאמר טעם. החזירוהו, ולא נמצא מממש בדבריו מוציאין אותו פעם שלישית.

ג. אמר בשלישית, יש לי ללמד על עצמי זכות אם יש מממש בדבריו מחזירין אותו, אפלו כמה פעמים. לפיכך מוסרין לו שני תלמידי חכמים, ששומעין דבריו בדרך: אם יש בדבריו מממש, מחזירין אותו; ואם לאו, אין מחזירין אותו.

ד. אם לא נמצא לו זכות, מוציאין אותו; ועדיו הם שהורגין אותו, בכל מיתה שיתחייב בה. ורוצח שלא הרגוהו עדיו חייבין בית דין להמיתו, ביד כל אדם.

ה. רחוק ממקום ההריגה בעשר אמות, אומרין לו התודה: שכן דרך כל המומתין, מתודין; וכל המתודה, יש לו חלק בעולם הבא. אם אינו יודע להתודות אומרין לו אמר, תהיה מיתתי כפרה על כל עוונותי. אפלו ידע בעצמו ששקר העידו עליו, כך הוא מתודה.

ו. ואחר שמתודה, משקין אותו קרט שללבונה בכוס שליון, כדי שתטרף דעתו עליו וישתפר, ואחר כך יהרג במיתה שהוא חייב בה.

ז. זה היין והלבונה, והאבן שישקל בה הנסקל, והסיף שיהרג בו הנהרג, והסודר שחונקין בו הנחנק, והעץ שתולין עליו הנתלה, והסודר שמניפין בו לפני הרוגי בית דין, והסוס שרץ עליו להצילו הכל באין משלצבור; ומי שרצה להתנדב, יתנדב.

ח. אין בית דין יוצאין אחר הנהרג. וכל בית דין שהרגו נפש, אסורין לאכל באותו היום הרי זה בכלל "לא תאכלו, על-הדם" (ויקרא יט, כו). ואין מברין הקרובים על הרוגי בית דין, משום "לא תאכלו, על-הדם". ודברים אלו אסורין, ואין בהן מלקות.

ט. מי שנתחייב מיתה בחלו שלמועד מעינין בדינו, ואוכלין בית דין ושותין; ואחר כך גומרין דינו סמוך לשקיעת החמה, והורגין אותו.

י. הרוגי בית דין אין מתאבלין עליהן, ובאין קרוביהם ושואלים את שלום העדים ואת שלום הדיינים, להודיע שאין בלבם עליהם כלום, שדין אמת דנו. ואף על פי שאין נוהגין אבל הרי הן אוננים עליהן, שאין אנינה אלא בלב.

יא. מי שנגמר דינו וברח, ובא לבית דין אחר אין סותרין את

דינו ; אלא כל מקום שיעמדו שנים ויאמרו, מעידים אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני, ופלוני ופלוני עדיו הרי זה יהרג.

יב. במה דברים אמורים, ברוצח. אבל שאר חייבי מיתות עד שיבואו עדיו הראשונים, ויעידו שנגמר דינו, ויהרגוהו בידם : והוא שיעידו, בבית דין של עשרים ושלשה.

יג. מי שנגמר דינו בבית דין שהיו בחוצה לארץ, וברח לבית דין שבארץ ישראל סותרין את דינו על כל פנים. ואם היו אותו בית דין עצמן שנגמר דינו בפניהם אין סותרין את דינו, אף על פי שגמרוהו בחוצה לארץ, והם עתה בארץ ישראל.